

[Aksel Larsen.]

været kaldt til alters et vist sted. Derpå tyder også det omgående bifald, der er kommet fra Atlantpagtens ledelse, til, at socialdemokratiet så hurtigt er gået i kloster, hvad en nedsættelse af tjenestetiden angår. Dette er virkelig et passende akkompagnement til udtalelserne i går af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), som angreb os kommunister og kom med den sædvanlige usandfærdige påstand, at vi er en filial af en fremmed magt. Løvrigt anerkender jeg gerne, at vi kommunister lever stormomsust og karrigt, måske på idealernes høje tinder, medens socialdemokraterne hellere lever i det fede lavland og dér føler sig veltilpas. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) skal ikke forveksle bl. a. sin egen tilværelse i det fede lavland med den arbejdende befolknings levevilkår. Han fremstillede den lyrisk som noget nær idealet, han var lige ved at nå op på de højder, hans forgænger i embedet, Hans Nielsen, nåede op på, da han stod på denne talerstol og svor på, at der var rejst et læbælte om hvert hjem i Danmark. Der er en del, der har skaffet sig tålelige levevilkår, men jeg kan forsikre, at der er masser af mennesker i Danmark, som stadigvæk lever under forhold, der er aldeles utålelige, og som faktisk er på grænsen af eller under eksistensniveauet, og det solskinsbillede af det lille flade og fede lavland, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) gav, modsvarer aldeles ikke virkeligheden.

Hvad regeringens udenrigspolitik og udenrigspolitiske erklæring angår, kan jeg kun tilslutte mig udtalelsen om, at man vil støtte kravet om stormagtsforhandlinger, arbejdet for fred i Østasien og udvikling af handelen mellem øst og vest, såvel som at man vil yde støtte til underudviklede områder; men jeg vil rigtignok håbe og ønske, at sådanne udtalelser følges af gerning. Det, der hidtil er sket fra dansk side i den retning, er ikke altfor overbevisende, men skulle den nye regering have en ny praksis, skal det kun glæde mig.

Hvorfor er regeringen i sin erklæring tavs om sin stilling til Tysklands genoprustning? Den siger pæne ord om støtten til de danske sydslesvigeres kulturelle arbejde, men den skulle hellere tage hensyn til, at det, der for de danske sydslesvigerere i

øjeblikket er det væsentligste, er at forhindre, at Tyskland igen bliver en militaristisk stat, og regeringen kunne også godt tænke lidt på, at den største trusel gennem alle tider mod Danmarks suverænitet og nationale eksistens er kommet netop sydfra, fra et militaristisk Tyskland, så det kan ingenlunde tjene Danmarks interesser, at Tyskland bliver genoprustet.

Hvorfor var statsministeren tavs om sin og regeringens stilling til den militærpagt, som USA, Danmarks største allierede, har sluttet med Franco-Spanien? Det var statsministeren selv, som i sin tid erklærede, at den anden verdenskrig var ikke slut, så længe Franco hersker i Spanien, og nu bliver hans herredømme afstivet med amerikanske dollarmillioner og amerikanske baser og militærstyrker, og Danmark er derigennem blevet allieret med Franco-Spanien. Overfor denne kendsgerning tier statsministeren stille. Det er meget smukt at tale om, at Danmark ser med sympati på hjælpen til de underudviklede områder, og det er meget smukt, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) gjorde det, at sige — jeg beder om tilladelse til at citere —, at vi vil

„ophjælpe de meget store områder på vor klode, hvor fattigdom og nød er fremherskende og dermed en kilde til menneskelig træthed, utilfredshed og farlige konflikter.“

Men hvad så med regeringens stilling til forholdene i Britisk Guayana eller Fransk Marokko, for blot at nævne to af disse områder? Hvis man virkelig mener det alvorligt, skulle man tage skridt til en aktion ved henvendelse til Forenede Nationer eller til den engelske og franske regering og kræve, at man giver disse områder deres frihed.

Man har påstået, at Atlantpagten kun tjener fred og forsvar. Mange ting beviser, at Atlantpagten ikke er et forsvarsinstrument, men et angrebsinstrument. Der er fornylig kommet et nyt konkret bevis; det er kommet her til Danmark i materiel skikkelse, i form af napalmbomber. En række kendte mænd har offentligt rettet det spørgsmål til forsvarsministeren, om det er rigtigt, at Danmark er udrustet med dette det måske farligste konkret foreliggende ødelæggelsesvåben, og forsvarsministeren har lovet at undersøge sagen, men den